

ARTŪRAS TEREŠKINAS
ABSONIA

ALGIMANTO MACKAUS KNYGŲ LEIDIMO FONDAS

Artūras Tereškinas ❖ ABSONIA

Artūras Tereškinas

ABSONIA

CHICAGO
1995

*Aplankui ir užsklandoms panaudota Lino Jablonskio grafika
Knygos apipavidalinimas Henrietos Vepštienės*

*Copyright © Artūras Tereškinas
Library of Congress Catalog Card Number 94-73525*

*Išleido Algimanto Mackaus Knygų Leidimo Fondas
AM & M Publications
7338 South Sacramento Avenue
Chicago, Illinois 60629*

Tiražas 600

I. Delčios žuvis
(matutinum)

Ne fiori, nei fiori, amore ha loco;
amano il bel liquete e l'amaranto,
e narciso e giacinto, e croco,
e cor, e bellis, e ranuncolo, e ranuncolo,
il verde la rosa, e il garofano, e il fiore,
e il sospiro, e la, e la, e la, e pronto.

mąstau apie seną lemties mėnulį,
kasdien pilnėjantį ir blykštantį —
džiovininką mėnulį, kuris išmokė
mus nekęsti gatvės ir dienos,
garsų ir rankų;
mąstau apie iškrypėlį mėnulį,
pavadinusį mus alkana ruja
(ji blaškosi tarp vakar ir niekad,
tarp niekad ir rytoj); mąstau,
kol aitrūs skiemenys sudūžta
burnose, o kraujas lūpom
ir smakrais varvėdamas
pavirsta mėnuliu: spermos
spalvos jo akys trykšta
ironijos šalčiu, abejingumo ašarom,
sadistišku vieatvės žvilgesiu;
mąstau apie save, panašų
į mėnulį, raudantį vienatinę
žvaigždę — *die Kuppler kurzatmig* —
ji laikinai apsinakvojus manyje

INFERNO

rytą nubusti balandžiu, burkuoti
pragarą tiems, kas miega
apsikabinę meilės karsti,
šypsena, sustingusią vokuos,
ir ant blakstienų žibantį prisikėlimo

sakinį:

garsiai, su įniršiu burkuoti kelią,
kuriuo visi turės praeiti:
dulkės, piktas vėjas, verkiantis karalius
ant rankų neša nudilusią karūną;
ji atspindi gašlią ir ištvirkusią
senio burną, išpuvusius dantis,
negyvėlio kvapą (jis mirė XVIII a. pabaigoj
Peterburge, tremtyje, rašydamas man laiškus
ir Memoires); suklupeš nuogas kunigas
verkia vienatinę malda:

Ex Inferno nulla redemptio, —
baltos rankos laiko rausvą žuvį
(ją vadina mirtim); barzdotas
kūdikis klykdamas šalta ugnim
renka pakelės akmenis, jie —
nužudyti vaisiai, dusliai skambantys
(išgelbėk!); —

beviltiškai burkuoti

balkoną,

kuris pavirto vartais amžinybėn:
skrieti, klykti, ištikšti —
mano sapno žingsniai,

burkuoti juos,
teršiant ant galvų praeiviams

paskutinį amžiaus mėnesį
Vilniun pavojingas spindulys
atneš tik dusulį
ir nuovargio atodūsius;
į gotikinį debesį
įkopę naktys ir šikšnosparniai
neglostys tavo vienišų krūtų,
verkšlenanti bažnyčia,
o Kotryna, praradus išdidumą,
nusinešk į praeitį
piliorių
ir kapitelių žaizdas;
(eufonijos spalvom nutvieskęs
kirvarpų išėstus veidus,
prožektorius gailėsis grindinio
svajonės: būti), taip,
į sunkią mintį atsimušk,
bet neparkrisk į glitų purvą,
svajingas angele, nutūpęs
Kotrynos iščiosna,
trink mėlynas rankas į kryžių,
kad neprisikeltum: ten,
pastogėse, palėpėse ir rūsiuose
girdėti sausas žiurkių krebždesys

NIDDEN. WIR SIND NUR MUND

Tavo kojos lenkėsi jūrai, geriančiai vėją.
Jūrsmiltė, paskutinį žiedą nupurčius,
krito kryžium. Sukniubus dygioji
slyva maitino klėstenę ir dagį: rudi jų stiebai
ir lapai skambėjo nei raktai miražo
rankose: kurgi užraktų akmenys? Kam bus
iščios atvertos? Smiltim
brido barokiniai vartai, pro juos
dūlavo sinagogos, kalėjimai, pasvires amžinas
žibintas, primenantis pasiklydusį apaštalą;
jo aukso plaukus, įkaitusius nuo varnų
ir pušų dejonės, godžiai rijo
tamsa, ištiesus kaklą: Nebijok. Tuoj prisikels
aušra. Nenukryžiuota dar šunažolė,
kurios nasruos ir šaknyse rusena sielvartas.
Tuoj purpurinius atsiskyrėlių drabužiuos,
į tavo balsą įsisiurbusiuos, išliepsnos
giesmė ir klausimas (jie blyksi tarsi
hiacintas, ametistas ir opalas): kas išvaduos
tave nuo šūvio valandos, į raudą atsimušusios?
kas numazgos savu krauju pavargusį
bejėgį tavo veidą? jo bruožai susilieja
į neišskaitomą murmėjimą: burna, blakstienos,
akys, antakiai išdyla, dilgsi nosis,
skruostai; dantys ir liežuvis dilgina;
kas tave išlaisvins nuo plūduriuojančios širdy
ir inkstuos, plaučiuose ir žarnose delčios žuvies?
alkanas jos šlamesys į kalbą įsigėręs: o mortales!
o žmonės! esam patys tokios žuvys, *Mors*,
su smerčiu! kas iš tavos nakties

išplėš smiltynus nuodijančią žvaigždę, pilną
pasmerktųjų žodžių:

o šviesybė bromos, kai misliji
tu apie viečnastį, kai razumo
ziegorius muša jaunos metus,
kai sunkiasi į dūšią pražnastis,
o pražnastis! ir vis ant svieto
pražnastis!

Nebijok: Tuoju mazgosi Visų Šventų litanijose
raupų išėstą odą, maldausi atlaidų,
idant tau būtų leista šliaužt pro vartų kaulus,
sąnarius ir gyslas, idant galėtum žengt
į miestą, kuris kiekvieną, grįžtantį iš tyrų, pasitinka
bekrūtėmis apgriuvusiom bažnyčiom, žiurkių apterštais
altoriais, purvinom balkonų
sakyklom, aitriais triukšmingais
sąvartynų smilkalais, į dangų keikiančiais:

Tai ne Viešpaties vartai,
Tai ne teisieji. Jie yra.
Tai žuvis, kurios lūpomis
buvo pasmerktos Tėvo, Sūnaus
ir Švenčiausiosios Dvasios
versmės. Tai ne mylintys,
tyrumu apsisiautę. Jie dūsta.
Tai delčia, sutirpus žmogaus
dukters viduriuos. Tarytum strėlė
ji įstrigusi tavo šešėlin...

man kas dieną kalbėjo: užrašyk
senus pavargusius angelus
apdegusiais sparnais,
kurie leidžiasi iš dangaus
tarsi margaspalviai balionai
su skėčiais, juodų gėlių
puokštėmis tiesiai ant veido —
užrašyk verkiančius sunkiom
sieros rūgštis ašarom;
jos išdegina šaligatvio žolę,
tavo delnus, pėdas, paliktas
smėlio dėžėse, pasislėpusias
pridvisusiuose užkaboriuose
mintis —
užrašyk angelų kanopų aštrų
kaukšėjimą tavo kauliais,
purvinus lietaus latakus, kartu su angelais
jie susigeria tavo gyslosna

kai namai pakvimpa rašalu,
juodu purvinu rašalu,
daugiaaukščių balkonai ir sienos,
vijokliai ir skalbiniai, plėvėsuojantys
šaltuose koridoriuose,
susilieja į gūdų miesto ūkimą:
suskilęs į trejetą sunkių ašarų,
jis mus prislegia;
blaškydamiesi po naujamiesčių dykvietes,
po pustomą smėlį, naktį, kuri šviečia
fosforine šviesa,
mes, tarytum atradę istoriją vabzdžiai,
užsidarome tose trijose ašarose
ir meldžiamės:

*Buk sweykas Gražaleli auksa wabaleli,
Lilios danguy essios skaudžiausis žiedeli...*

vakaro debesys — violetiniai agato gabalai,
prikritę tavo akių baltymus, juose
kraujuoja rubinas, blyksi klevų
ir kaštonų smaragdas
man, vienišajam, leidžiantis pro seno
miesto vartus, alsuojančius
ubagų prakaitu, monetų skimbčiojimu,
klumpėmis, kurios kaukši žemyn,
šv. Teresės bažnyčion;
juodas gintaras užpila mano žingsnius,
grėžiuosi, Mielaširdingoji,
į sidabrinį tavo guolį,
į grakštų rankų mostą: Amen,
į lūpų šnabždesį: broma, atverta
ing viečnastį, čia, purvinam mieste,
kuris išvargęs gulasi nakties glėbin,
sapnuoja deimantais, žemčiūgais tvaskantį
dienos rūbą, jį nešą kunigaikščio
procesija: balti žirgai, aksomo
šlamėjimas, giesmių aidas, vienuolių
gobtukai, nulenktos galvos,
bet atsibusti —
vadinasi, prarasti Dievo pirštą,
laiminantį grindinį, rūmus,
ankštas krautuvikes, amatininkų
dirbtuves, ir suvokti
tuštėjantį savo vardą

VVV

mano rankos buvo paaukotos sergančiais,
raupsuotai minčiais, jos karštligiškam
žvilgsniui, išnyrančiam iš Bernardinų
kapinių apgriuvusios koplyčios;
minčiais, buvusiais ir prieglauda, ir priešu
ilgai mirčiais — tobulai vienuolei,
kuri naktim apsikabinusi mėnulį
atjodavo ant balto žirgo,
o jos įniršis kapojo
klajūnėms sieloms galvas:
barzdoti kunigai, jaunučiai klierikai
ir vyskupai, pavirtę kruvinų klevų
ir liepų ošimu, pratrūkdavo giedoti
Credo,
kol kapinių takai, prikritę lapų,
išdūšaudavo tik mane:
bejėgis kūnas, rudi jo judesiai
byrėdavo į rudeninį purvą.

prigludus prie nuširusio peizažo
mintis gleivėta ieško atilsio, kur nieko
seniai nebegirdėti, nematyti — tik mėnulis
fantasmagoriška akim žolyną apvelka:
žolė nei violetiniai plaukai pas mano kojas,
žuvis nei mirus motina, oazė —
iš smėlio ir akmens, iš nevirties ir garso,
kurį sutiksiu tarsi brolių (neateik!) —
kai prisiartinęs prie drumzlinio putoto
upės vandens
pajusiu iš burnos išnyrant paukštį
(kuo jis vardu — tik paukštis?),
užsimerkiu:
migla ir geležis, benzinas, alkanas šunytis —
tavo kūnas, ištroškęs artumos, lytėjimo,
gal vakarykščių
klystkelių, kai sapnavai ir Babelę, ir kardą,
ir namus,
sutinkančius tave lyg vieškelį ir dulkę (glauskis...)
stikliniuose vyzdžiuose — įskilusiuose veidrodžiuose
atsimuša drėgmė ir kraujas, šiukšlė ir krūtis
žaisla — lyg ašara ant mano skruosto užsidegus..
mintis ir sniegas — niekam niekam niekam...

Linksminkitės Viešpačiu ir džiūgaukite, teisieji,
ir kryžtaukite, visi tiesiaširdžiai!

Ps 32, 11

linksminkis manimi, girdėdama kaukiantį šunį,
už lango, miške, klausydama vėjo ūbavimo —
delčia, linksminkis mano kvapu, kuris pritilo
iš nuobodžio, bučiniu linksminkis, pareidama
iš lauko po trumpų darbų, delčia, džiūgauki
savo miegu ir kryžtauk, susirangius mano glėby,
lyg sūnus ar našlaitis, užrašantis savo tamsią
odą, žaizdas, sužydėjusias paežerėj, varpus, kurie
jam skambino po kiekvieno keiksmožodžio; —
kryžtaukime sykiu šiuo dangumi, šia dylančia
naktim, išvitusia į mūsų burnas, kryžtaukime
susikabinę nei du bejėgiai gyviai, tikintys
kryžtavimu

Šv. Kotrynos dieną žemaitiškos litanijos
apsupo Katedrą; jas atnešė pražilęs
rudens vėjas, tuščia klasicistinė erdvė
uždarė tavo mintį: ji blaškosi lyg dūstanti žuvis
aštriuos skliautuos, mėlynakė žuvis
su violeto žvynais, kurie nei lapai krinta
ant klūpančių, ir krinta pirmutinis sniegas —
popiežiaus Grigo XIII bulės lapai,
kadais jau sutrūniję, užmiršti: *Prakiaykeme
izg szales Diewo Wysagalincio Tiewo,
Sunaws ir Dwasios szwintos...* —
nusklendžia ant pečių, ir krūpteli many
eretikas, schizmatikas, kalvinas ir liuteronas —
krinta *Teypogi iszkeykeme ir prakeykeme
wisus ir kiekwienu, kuri krikszczionu,
kurio nor akrutamus nuog welniu weiu
iszwertemus...* ir skęsta
(rusvo popieriaus skiautė) mano žvilgsny:
iškeikiame visus, kurie negriš savin,
visus — jie persekioja svetimas mintis,
panėšinčias į aklą piligrimą, kartojančią
vakaro maldos žodžius:
ačiū, Viešpatie, ir sergėki, švenčiausioji Kotryna,
mano aklą žingsnį,
trokštantį pažinti neviltį,
žinoti mirties mielaširdystę, suvokti,
kodėl mums lemta netikėt.

EILĖRAŠTIS SU MYLIMAJA

kilstelk aukščiau savo purviną galvą,
apaugusią piktžolėm, kirmėlėm ir mintim,
kurios teka žemyn tarsi pūliai,
uždengia akis; burna prisipildo

gleivėtų garsų:

riksmas aiktelėjimas slopus juokas —

(kikenti sau į kumštį kikenti)

kaklo raumenys, pasišlykštėję staigiu
galvos mostu, įsitempia, ir sprogs vena,
panaši į dykumos gyvatę;

kraujas

myšta su geltona odos ochra, su mėlynais

lūpų ašmenimis, žaliu pečių fosforu,

su baltu krūtų šnaresiu, asketišku

pilvo moliu, su laikina kojų poezija —

ir išsilieja

man ant rankų negyvas

vaizduotės spazmas, prikėlęs

meilės metafiziką, kurią vakar užklojo

penktoji

Pragaro giesmė; ji atgimsta

ir nugali ribą, atversiančią

kvėpavimo baime,

plaukų isteriją ir judesio tuštumą

šiandien pakartoju save, savęs nepažįstantį,
pasirėdžiusį baimė (kavinė, virpančios
rankos, aštriabriaunė stiklinė sudūžta,
rudas skystis užlieja akis);
šiandien skaitau pamokslus apie tai,
kaip laimingai numirti (o Viešpatie,
noriu Tavo sopulius iškentėti),
kaip numirti savęs nepažįstančiam kūne,
iš žodžių pasistačius atpildą, bausmę
(nes nebuvo nei artimo, nei mylimo
paukščio, jie šlubuodami šliaužė
pro šalį šaligatviais);
šiandien vargas vėjo gūsis
pro skaityklos langą (pridvisęs oras
many, už manęs) užgesina kvėpavimą,
kai užverčiu paskutinį savo lapą

II. Les tres riches heures (laudes)

~~Vesta~~
Virginia

8

E la vita non bi ha già

Corrado

Come?

Virginia bi dir

Sei etarica unis de
~~Abbi~~ tanti ami, e hai già
tutti compere ma quind orion

Corrado ancora inderis la qu.

Senza g. Sei tu bi quelle che
a tinfino

La mercede

VVV

atidedu liūdesį, nes mano pavasarius
lemia prievartos riksmas,
mano naktys užtušiuotos svetimų papročių,
o tavo akis uždengia dėsnigumų šaltis;
aš nebemoku virst balandžiu,
kuris lėktų tavin plasnodamas:
 aš atsilsėsiu tavy, mano moterie,
 aš atsilsėsiu tavy, mano Dieve:
mano tikėjimas nukryžiuotas:
paskutiniai atodūsiai tarsi penketas
Jėzaus žaizdų sužiba saulėj;
aš žinau, kad trečiaįkart mirsiu
su broliais rokitais 1753,
 slaugydamas tave, maro moterie,
 slaugydamas tave, maro Dieve

Tegul aš giedosiu ir
skambinsiu!
Pabusk, mano siela!
Pabuskite, arfa ir kanklės!
Noriu pažadinti aušrą!

Ps 57, 7-8

tegieda mano kojos: pabusk,
apsisiautusi pilku apdaru, mirusioji,
mano siela, pabuskite akys, užlietos
bejėgio vandens, kuris sunkias pro
vakaro debesis: purvas, lietus,
vėjas, pakvipęs saldarūkščiu puvimo
dvelksmu: tegul mano sėdmenys
gieda: pabusk, nužudytas mano
rytojau, apkarstytas vėliavom,
duonos kriaukšlėm, lūpomis,
pabuskite mano sūnūs, užsidarę
nežinomų moterų iščiose, noriu
prižadinti duobę, duobkasį, girtu
žingsniu šlitiniuojantį kapinių grindiniu,
smėlį, kuris byra iš mano burnos,
iš mano rūstybės

VVV

kambario dulkėse šypsosi mano galva,
numesta į kampa, kur dėžės, stiklainiai,
dviratis, magnetofonas — užmiršti daiktai,
tykiai žiūrintys į tave, nuoga šalia raudonų
paklodžių: kardas tavo rankose tarsi lūpos:
šaltos, storos, mėlynai švytinčios, tavo
berniokiškose šlaunyse — mano žingsniai,
įstrigę begalinėse palėpėse; kairioji tavo
pėda žaidžia laurų vainiko liekanom, jas
liečiu negyva ranka, bejėgiui kūnui tirpstant
vakaro prieblandoje: tu pakeli pečius, purtai
plaukų garbanas ir užtrenkus duris tolsti
purvinais bendrabučių koridoriais, kurie
plečiasi iš baimės, pajutę tavy Judith ir Salome

Krykštāukite Dievui, mūsų stiprybei...

Ps 81,1

Aš krykštāuju šią bāisiā naktī, lyg beprotis
iškrykštāuju āš tavo kojas, krūtis, lūpas,
āš krykštāuju kaip mēnuo, slenkantis
ī rūkā, (pro tavo kūno poras dvelkteli
puvēsiais, kirminais ir pūliais) — juos krykštāuju —
nes argi mums nelinksma? — kai linksta
grindys (o užuolaidos lyg vartai, amžiams
užverti) — plačiai atverki savo īščias,
kad jos iškrykštāutų šios šventēs naktī...

LES TRÈS RICHES HEURES

I.

galbūt mirti visai ir nėra kas dieną ramdyti laiką,
bet nepažinus savęs, darytis mėlyna žole, kuri verkia
juodom purvinom ašarom,, galbūt mirti nereiškia
nebūti, nes neiginiai lygūs teigimui, o gyventi
šalia savęs, ne savyje, žiūrėti į savo atspindį,, žavėtis
juo (bet ant veido tamsūs šešėliai itin viliojantys,
geidžiami tų, kurie skaisčiai šviesūs, siūlo savo
sėklas — lyg paukščiai), atsisakyk savęs, ištirpk
Dievuje, nežinok savęs, bet nugrimzdęs į miglotąjį
Jį, giedok *Inseparabilis* (Comn. plur. martyrum),
kentėk, rankoje laikydamas paklydėlę žuvį, kuri
panyra į baltą miglą ir iškyla, pasisotinusi pasąmonės
dumbliais: negaliu prisiminti jos žuviškų
lūpų, bet, rodos, kad storos, kraujo pritvinkusios
raukšlės dengia plėšrius jos dantis; galbūt tą žuvį
nešiojuos kasdien, rašydamas tau laiškus,
nusirengdamas, jusdamas, kad diena be tavęs —
per trumpa (ir gerai, kad nebūsi), veidrody —
plaukai ligi krūtų, rankos uždengusios veidą, aplietas
krauju (aš mėgau ryškias spalvas) — todėl kartoju:
mėlyna, juoda ir kraujas, bet neatskiriama
kančia, įsispraudus stikliniam paviršiui, atiduoda šukes
lyg mano naktis

II.

man visai nesvarbu, tik nesvarbu dar svarbiau nei nežinoti, nemylėti ir, pilku lietum prisidengus, žingsniuoti aptriušusių namų rajonais, — visai nesvarbu vasaris, bet medis jau sprogs, rytojaus šalna, manęs nepažinus, jį pribaišs (žodžiai nenugalės manęs), sniegas, šlabdriba, aprašinėtas suolelis, — visa iš to chaoso, kuris ateina triukšmaudamas ir pasilieka lyg nauja raukšlė paakiuos ar giesmės nuotrupa, kurią visaip iškraipysi, apnuogindamas amžiną geismą: fizinis karštis užgesina lūpas, o garsas užgesina akis, todėl rėk arba giedok (jeigu esi krikštytas beviltiškais sekmadienių bendrabučiais Vilniuj), kad užgestum, nesudeginęs paskutinės savo knygos, (valandų iliustracijos — lyg pornografiniame filme: nuogas, bejėgis kūnų judėjimas ir aimanos, kurios primena giesmes); — rašysiu sekundžių knygą, pripaišydamas žalsvų lapelių ant nepažįstamų krūtų, jos išvartytos iš rojaus, bet liekam mudu (mano kūnas ir figos lapelis, sklendžiantis vėjuje), mes žaisime suvedžiotus ir niekad negrįšim į tėvo namus (jau nebus šitoj žemėj sūnų palaidūnų)

III.

ir šitaip be galo, nes realizmas be ribų, o ribos be sąmonės, sąmonė be manęs, o aš? begalinis nutirpęs raidynas, išbarstyti dantys, plėvėsuojantys plaukai, besiilsintys medžiuose, gotiškas šriftas ant krūtinės, sunku jį išversti, bet klausyk: *in all those I sought rest... and so I was established in Zion... I was exalted...* suprantama, toj karalystėj nebuvo manęs, tik mano beribė naktis (lytis, rankos, burna, sėdmenys), tuomet aš tupėjau devyniom virvėm pririštas prišnerkštam viešbučio koridoriuj, praeiviai spjaudė į mano akis ir juokės, nes niekad nebuvau bažnyčiose, kur madonos verkia, o kūdikiai žiūri į tolį, ir, rodos, keiksmažodžiai apspinta jų burnas; ir niekad negirdėjau akacijose cirpant cikadų, nesėdėjau ant pavasariškų suoloelių (tai ne menas), nemačiau, kaip raudonos vyšnios įauga į tavo rankas tarsi stigmos (nukryžiuok savo abstraktų liūdesį arba save, nes tu ir esi liūdesys, ir niekad nejutau, kad pradeda lyti, kad vėjas atneša debesį, kuris atsiprašo už netikėtą birželio pabaigą

IV.

The holy ghost, Alleluia — šventoji šmėkla kankinio veidu, pasveikinta būk, sakrališkai kraipydama užpakalį, paleidi savo plaukus, šukuodama ilgas garbanas, niūniuoji: angelas Gabrielius buvo mano suvedžiotojas Sodomoj, jis lankė mane, kai kartu su markizais (de Sade) ir nuskustom poetų krūtinėm, liulančiais jų pilvais žaidėme pragarą; smagumų gausybėj, kalbų ir garsų daugumoj jis paėmė mane, o paskui nežinoma moteris išdavė mus — sudaužyti veidrodžiai, žemė, prisisunkus prakaito ir sėklos, garavo nuo karščio, svaigindama ir glausdama lyg mirusių jūra, tada mes išgirdom, kad Jisai ateis į šį miestą mus palinksminti savo galybe, pabūgęs Gabrielius (dvokiantis storašiknis vyras) sumosavo sparnais ir leidosi nežinia kurion pusėn (galbūt Nazaretan, kad suvedžiotų), o aš, pavirtęs šmėkla, ilsiuos palaimingai veidrodžių šukėse, pažvelk ir matysi, kad jose tiktai tu — pasveikintas būk, *Alleluia*

V. (mourning and melancholy)

žaidimas su savimi, rankos slysta blyškaus pilvo
paviršiumi (iš tikrųjų jis rusvas, tik šviesa jį nugali),
aš slystu margomis paklodėmis, jusdamas
savo kūną (paskutinįsyk bučiuodamas aš užbėriau
tavo kojas sauja žemės); — magnezija, šiemetinė
gėlė magnetiniais lapais (lyg tavo lūpom)
auga iš tos dirvos, kur bučiniai tave laidojo
(apkaišė žodžiais, cigarečių dūmais, povo plunksnom) —
melancholiškas gedulas prigijo nei kambarinis
augalas, jis atspindi mano naktis (žaidimus,
palytėjimus, išsiveržimus), žydėdamas baltais
varškėtais žiedais (glitus jų spindėjimas mena mano
akis paryčiais, susiraukšlėję gysloti lapai tarsi
mano rankos, nervingai judančios krūtine žemyn,
aukštyn, žemyn, aukštyn); — jeigu prisikeltum ir
užkoptum į mano palėpę, žinok — aš tas keistas
augalas, kurį reikia tręšti melancholijos išmatom
ir laistyti gedulo srutom

giesmė vienatinei
šio amžiaus išrinktajai:
giedu kojas, panašias
į priesmėlio gyvatę,
vingiuojančią nežinomybėn:
trobos, tvenkiniai, prižėlę
maurų, — klysti ir bijoti —
mano žodžiai, juos skiriu
tik tau, vienatine,
kurią
rėkiančią iš siaubo
geria veidrodiniai
vandenys, žalvaris,
smaragdai ir sidabras
tavo judesių užgęsta,
kai mano lūpas
perveria neatpažintas
garsas

PRODIGAL SON

naktis tarsi paklydėlis sūnus
parkrinta man prie kojų,
tamsiaplaukė žylanti galva
nusvyra prašydama: tik
neatleiski, mėnuo šlapinasi
negyvėlio šviesa ant mūsų
žemės: gatvės, grindiniai,
balkonai yra dvokdami
nasturtom, pelargonijom,
bevardėm uogom, kurios
į ašaras panašios (permatomos,
didelės ir sūrios) —
verki, paklydėli sūnau,
tom ašarom, nuogu torsu
riedančiom, be galo verki,
androginiškas sūnau,
ne nuovargį atleisti,
bet negrįžimo alkį

vvv

senos dvokiančios votys asfaltų
žiūrovų antenų

plaukia vyno grėsmė siūbuoja
akli demostenai

sveikink mus Išganytojo venom
mes griešni bet atleisk kad gyvenam

III. Inseparabilis

(ad vesperam)

A handwritten musical score consisting of seven staves. The notation is dense and includes various symbols and annotations:

- Staff 1:** Labeled "Plastic" on the left. A large, hand-drawn circle with a dot inside is positioned above the staff. At the top right, there is a handwritten note: "blow on the horn" followed by "p." and a flourish.
- Staff 2:** Labeled "guitar" on the left.
- Staff 3:** Labeled "cannon" on the left.
- Staff 4:** Labeled "bagpipe" on the left.
- Staff 5:** Labeled "vocal" on the left. A skull and crossbones symbol is drawn to the left of the staff.
- Staff 6:** Labeled "percussion" on the left. A circled number "29" is written in the middle of the staff.
- Staff 7:** Labeled "miscellaneous" on the left. The number "67" is written at the bottom left of the staff.

The score features a complex arrangement of notes, stems, and other musical symbols, with some lines appearing to be scribbled or heavily inked.

vaikiškame mano veide išdegintas
vienatvės sakramentas: nuotraukoje
apvilktas juodais kailinukais,
apautas veltiniais stoviu prisimerkęs,
nuleidęs lūpų kampučius, žinau,
rytoj mane krikštys krauju, sename
name skambės motinos klyksmas, o
aš, sapnuodamas raudoną batuką
atsitrenkiant į tėvo galvą, būsiu
sutvirtintas amžinai jo nemeilei,
rydamas ašarom suvilgytą duonos
kriaukšlę, regėsiu vienuolišką jo
tonzūrą, išteptą suodžiais;
atsiversiu knygą, kurioje įrašyta: *Tėve
mūsų*, ir skaitysiu, tikėdamas,
kad langai ir grindys gali užmiršti
mane ir atleisti mano neapgailėtą
liūdėsį

medinēs kambario grindys, skimbteli
krisdama taurē, rieda tuščiais koridoriais,
byra gēlēs, obuoliai, pūvančios kriaušės —
pakeliu galvą nuo knygos: rodos, turėjai
sudužti nei trapi krištolinė taurė? — rankos
mostas tirpsta tamsoj, kai knyga lyg
barokinė plaštakė tupia ant žemės, o EI,
fosforinės raidės švytėdamos miršta:
EI Šaddai, visa taip neišskaitoma, lyg
vėjas, garsas, riksmo gaida, niekas į juos
neatsako, kai *Virgin and Child Crowned
by Angels* įauga pilkšvon sienon, kai
kūkčiodamas įsilieju į motinos veidą, kai
matau: esu, kursai nesu, baltoj popieriaus
skiautėj — metai ir vardas: *Colyn de Coter,
1490 / 1510*; mus užkloja melsvu šydu
du pagyvenę kaimynai

1983

tamsios miestelio gatvės kvepia
mūsų kojom: lekiam klupdami
barokinės bažnyčios šventoriun,
ten mus paguos vienuoliškas
kaštonas, išplėšyti mišiolio lapai,
giedantys žaltvykšlių aidą, alkanas
rudens naktis, kurias myluoja
aštriadantis vėjas: Dievuli mano,
koks tamsus rugsėjis! kada
eilėraščius užmirštame lyg kraupią
bausmę: pakartieji, susėdę kryžkelėse,
švilpauja — ir kas dangaus to per aukštumas
Žemaitijoje, o nepasiekiamas dangau! —
kopėčios ir rykštės, vinys ir plaktukas
laukia mūsų rankų — taip išsiilgę
ašarų ir kraujo — net graudu;
bet mes pakylam — be paguodos,
vydami į šalį šaltį — visa, rodos,
rimsta (bet niekad nenurims) —
rūkas apsupa bažnyčią, ją nuskandindamas
tyloj, kad nematytum nedegamų žvakių,
pridergtų monstrancijų, taurių, jose
apsigyvenę vorai ir kirmėlės,
kad negirdėtum varpo klyksmo,
kuris apauga ežero pakrantę
tarsi dygūs, nuodingi meldai

FEBEI

man per tamsi tava akių spalva —
koks vėjas, bloškiantis į veidą nuodėmingą
lapą, senoviškų drabužių kvapas,
tau į odą įsisunkęs, man per aitrus;
koks geidulingas vakaro dangus: rūkas,
rūsčios lūpos, ištariančios ne,
rankų judesiai, išalę į paklodžių ledą,
koks tykus raudojimas nakty:
plaukai ant veido, virpesys pečiuos,
žaidi? o atsistojus — tavo šypsena
man per staigi, — koks vaiskus
šio ryto nuovargis: mums nereikėjo
nei langų, nei vyno, nei balkonų, tik miškas
kvėpavime tavam suošdavo, tik paskutinis
autobuso sustojimas vertė laukti —
dangoraižiai, kava, automobilių tvaikas
man per svetimi

ŠV. JONAS

persisveriu pro langą, paskutinis
žvilgsnis sustoja ties ežeru,
sidabriškai švytinčiu, klevu,
po juo sutūpę vaikai žudo
leisgyvį driežą; vystančia
nasturta, kuri aitariai kvepia
lyg verktų manęs: juntū,
kaip galva žnegteli ant kiemo
takažolių, kraujas stipria
čiurkšle paženkliną praeinančių
veidus, o Salome
suspaudus glėby apdužusią
lėkštę lekia gatvės grindiniu
šaukdama: Erodai, akis
užsidenk, juntū, kaip kito
kiemo kvailelis merkiasi
ir godžiai įkvepia gavinantį
kraujo kvapą

Ateik, naktie, ir būki mano mylima.
V. Mačernis

naktie, išdavusi sapnus, neatsigręžk,
kai šliauši pažeme, šnabždédama sudievu,
kai, maldai kruvinas rankas sudėjus,
parkrisi prie gėlos lavono mėlyno, neatsigręžk...

neatsigręžk, kai raškomos rudeniuos soduos
figos, miego vynuogės,
kada į tavo šermenis negimę rinksis ir giedos:
sudievu, parsidavėle, marti suknia juodos
mirties, kai klyks saulėtekių meilužės nuogos:

neatsigręžk, naktie, pavertus pelenais
žibintus, rankdarbius, likimą nemigos,
neatsigręžk, kai aimana saldžia, vos regima
švytės bebalsio angelo sparnai...

ABSONIA

I.

lyg nusenęs mėnulis, niekur nevedas, nerodas kelio
tautomis ir piliečiams, lyg naktis, kuri svirduliuoja
iš vieno kampo į kitą, užmiršusi, kad diena ją turi
pakeisti, lyg vaikiškas žaislas, apkramtytas,
nuvoliotas ir išmestas į sąvartyną, lyg sapnas, jog aš
nesapnuoju ir niekad daugiau nesapnuosiu, lyg pokalbis
girgždančioje geležinėje lovoje apie gimines —
miško paukščius ir prastų užėigų prostitutes, — lyg
tavo plokščias pilvas, kuri glostysiu, lyg valtis,
lėtai grimztanti į dumblino ežero dugną kartu su
manim, lyg mes skubėtume mažo miestelio gatve
kapinėsna, kur būsim palaidoti, lyg braidytume
nuogi po pavasario rūką, girdėdami tik savo kvėpavimą,
lyg sugrižtume į prišnerkštą bendrabutį
ir atsisveikindami surūkytume po cigaretę, lyg
būtų be galo sunku pasakyti sudie, sėdint ant
laiptų ir prisimenant mano dantis ant tavo krūtų
ir tavo lūpas, slystančias mano kaklu, lyg
lietus, išdrįstantis mus išskirti, lyg nieko nebūtų
buvę

II.

ne tu tasai, kuris pasibeldžia, ir ne tu, kuris neateina, bet vėl: bemiegė naktis, nežinomas svetimo krašto paukštis, rėkiantis už lango pavasarį, — nes ne tu, kursai atsigręši, ir ne tu, kuris neužmirši, bet taip: lietus ir pavargstantis vėjas, užgesę dangoraižiai, juose atsispindi mano žvilgsnis, kava, garuojanti plastikiniame puodelyje, laikraščių skiautės, aplipusios kojas, nes ne tu, nežinosiantis, ir ne tu, kuris man neatleisi, bet ne: dejonė, nutvilkanti iki kaulų, ir jausmas, lyg kažkas į tave įsilieja, dvelksmas, vos juntamas kvėpavimas, — kas tu, kuris nealsuoja? nes ne tu, netikėsiantis, kad laukiu, skaičiuoju sekundes, laikrodžiams stojant per nemigą, nelojant šunims, tik užuolaidoms saugant nuo svetimo garso, nes ne tu, kurs neišdavė, ir ne tu, kuris dar išduos, bet kodėl: tręštantys laiptai, girgždančios lubos, iš krano varvantys vandens, duona, vynas ir lūpos, sklendžiančios oru, kad manęs prisiliestų

III.

Arogantiškas laikas: žvilgsnis pro langą, sena iliustracija, baltos gulgės, tvenkinys, ribuliuojas nuo saulės ir gluosnis, į mane atsirėmęs, (mūsų senoliai mėgo idiliją, rokokiškai kraipydami kojas, šoko fokstrota, o tango įkvėpdavo jaunosna krūtinėsna tankų Paryžiaus kavinukių kvapą) — pro arkas skubantys praeiviai, paminklai, šiąnakt tyliai griūvantys, juos primena tik pjedestalai, kuriuose ilsisi negyvas raidynas, atsimeni, kaip taikiai sekdavome iš paskos tiems, išdidžiai nešantiems kraujuotas vėliavas, mėlynom nosim iškranksintiems hurrachh ar valio, žalioj lankelėj, žalioj, atsiliepdavo tautiniai rūbai, trepsėdami debilišką klumpakojį (kaipgi klaupsi, jei esi parklupdytas), bet paskui likdavo tik priešnerkštos gatvės, lovos girgždesys už sienos ir seno žmogaus kosulys, atkartojantis arogantišką laiką: visa užmiršti, apsvaigus nuo baltos gulgės, nutapytos prastais aliejiniiais dažais, nuo tvenkinio, kuris kas dieną džiūva ir skeldėja, pajuokdamas jau išdilusią nendrę

IV.

aš negaliu užmigti, ir todėl šis baltas lapas
popieriaus jau nebebaltas, pavargusi ranka
lyg moteris į guolį svyra, bet akys geidulingai
žvelgia, nes kuris dar žodis man
išganyką atneš, kas apvaisins tą nemigą,
kas atilsį suteiks? (dejonė lyg Maironio
išdejuota) —riebalsiai sudyla, balsiai skyla
perpus, ir kas iš tos nakties bebus palikę
tau: nežinomos merginos aimana ir sapnas,
žadantis nepakeliamą rytą, skausmas, darbas,
automatų gaudesys, pamėlę paakiai?
todėl klausausi margaspalvio paukščio
(nepažįstu, bet žinau, kad šitaip čirškia
ne pilkieji), — ilgėja dienos, ir, manau, kad
nebe vienas aš turėsiu sau giedoti šį chorą:
jis šiek tiek pakis, gal panašesnis bus
į deginančią žaizdą, kurią išduoda tik prikimęs
balsas ir vokai lyg uždaryti vartai,
galbūt diena jau artinasi, o galbūt artėja
mūsų nemigos į laiką, kada reikės užmigti

V.

arba nerašyk laiškų, atstumtas ir vienišas tavo kūnas
tupės prišnerkšto kambario kertėje, arba nedainuok
šitos giesmės, nes Jam visa tinka: ir tavo miegas, ir
tavo tinginystė, besiranganti tarp užverstų knygų, ir
sapnai, kuriuose Eufemija neuždengia Obscenijos,
joje tavo žalsvas atvaizdas: bebarzdis vaikinasis įkritusiais
žandais (varškė, duona, kefyras), cigaretės dūmai
virš galvos ir plokščia lyg pušinė lenta mano
Mūza (šaukiu ją Eureka Eureka, tarytum ką tik bučiau
iššokęs iš vandens kubilas), — arba nesislapstyk
nuo savęs (kiek daug dienų ir dainų primiršti save),
praeidamas pro kieno nors šalį, atsigręžti, matai,
taigi tu, tasai nuogas benamis šunytis, velkantis koją,
taigi tu, mylimoji, šita nudvėsus katė, kadaise jai
išrovė nagus ir gerokai apkirpo veislinį kailį, kol
vargšė iš nevilties nusižudė (*C'est la vie*, sakau sau,
prancūzai žino, ką daro), arba užbaik šį kvailą rašymą
nemigos naktį po *Green Mill* (Broadway ir
Lawrence sankryžoj) audringos publikos,
sveikinančios mažakalbį poetą, kuris visą eilėrašį
perskaitė vienu rankos judesiu

V.

arba nerašyk laiškų, atstumtas ir vienišas tavo kūnas
tupės prišnerkšto kambario kertėje, arba nedainuok
šitos giesmės, nes Jam visa tinka: ir tavo miegas, ir
tavo tinginystė, besiranganti tarp užverstų knygų, ir
sapnai, kuriuose Eufemija neuždengia Obscenijos,
joje tavo žalsvas atvaizdas: bebarzdis vaikas įkritusiais
žandais (varškė, duona, kefyras), cigaretės dūmai
virš galvos ir plokščia lyg pušinė lenta mano
Mūza (šaukiu ją Eureka Eureka, tarytum ką tik bučiau
iššokęs iš vandens kubilų), — arba nesislapstyk
nuo savęs (kiek daug dienų ir dainų primiršti save),
praeidamas pro kieno nors šalį, atsigręžti, matai,
taigi tu, tasai nuogas benamis šunytis, velkantis koją,
taigi tu, mylimoji, šita nudvėsus katė, kadaise jai
išrovė nagus ir gerokai apkirpo veislinį kailį, kol
vargšė iš nevilties nusižudė (*C'est la vie*, sakau sau,
prancūzai žino, ką daro), arba užbaik šį kvailą rašymą
nemigos naktį po *Green Mill* (Broadway ir
Lawrence sankryžoj) audringos publikos,
sveikinančios mažakalbį poetą, kuris visą eilėraščių
perskaitė vienu rankos judesiu

VII.

beribė anga į mane atsisukus: altorius, prie kurio
gulėsiu, pradės kraujuoti, o vėjas su lietum,
įsiveržę pro išdaužtus vitražus, vilgys man galvą; rodos,
šitai buvo 1785-aisiais ir vyks vėliau, kai, tankams
riedant miestelių gatvėmis, glausimės barokinės
bažnyčios kampuose, dejuodami savo likimą, kuris
nei anga, visa praryjanti, nei burna, dvokianti žmonių
mėsa, kaulais ir šlapimu, — bet ar ateis ta naktis,
kurioj, ramiai užmerkę apžlibusias akis, galėsime
prisikelti su naujų kūnų apdaru: švytinčios šlaunys,
deimantinės krūtys, jas liečiu, mylimoji, savo
pirštais, kurie patvinsta krauju, įsibrėžę į aštrias
krūtų briaunas; mūsų akys smaragdo, mes
nebemokame verkti, nes žalias pasaulis negali būt
ašarotas, — bet ar ateis ta naktis, kai save nuteisę,
tykiai nurimsim — mūsų niekas neteis, parėmę
galvas dūmosim apie vargšus protėvius, verkiančius
pragaruose, stumdomus, klampojančius
neišvargstamą praeities dvoką, — ar ateis ta naktis,
kada nuogas priklausiu prieš tave ir amžiams
atsiduosiu

VIII.

baltas skystis tirštėja, bet aš jo negersiu,
liulantis skystis virsta sniegu, juo brenda
mano troškimai: valtis, apšalusi ir vieniša,
varvekliai, dūžtantys nuo mašinų burzgesio,
krintantys ant žemės; kodėl tiek daug
šiandien garsų nebūto ežero pakrantėj? —
išplauksiu niekur be irklų (irkilai — mano
rankos), be vėjo (o vėjas — mano lytis),
plūduriuosiu tavy, nebelaukdamas, kad
tu ateitum mėnuliškai žalsvas (tarsi kovo
mėnesį), blyškiai mėnuliškas (lyg būtum
miręs), papilnėjęs, liulančiom šlaunim
(nei pilnatis šįvakar); — sumosuoju kojomis,
atsispiriu į tavo krantus ir neriu į
drumzliną gelmę, kur dunkso vakardienos
dėmės: nuodėmingi žvilgsniai, susigrūdę
prie šventorių, geidulingų lūpų
virpėjimas, įaugęs į žolių stiebus, alkanas
pilvo judesys, užlietas skaidraus
smėlio, kuris sugeria mane ir nutyla

IX.

kas tie laiptai, kas medis, kas smėlis? į juos išiliejęs
tylėsiu, bet klausti be atsako reikia: kas naktis, kai
laukiau tavęs, nesulaukęs sugėriau ryto miglą ir
baimę, kad tu daugiau nebegrįši; kas ežero nendrė,
siūbuojanti, tau neateinant, ir kalnas, kuriuo
pasileisiu žemyn, plasnodamas rankom (o skristi turbūt
per vėlu); kas bažnyčia, barokine šypsena kviečianti,
kas tie žodžiai maldos, kurią visada pamirštu:
duok, Viešpatie, ir neduok, — kas pavėjui skrendąs
vėlyvas vasaros lapas, neiškentęs kaitros, kas akla
tarsi ką tik gimęs kačiukas lemtis? atskyrusi mus
nuo gatvikių grūsties ir ramybės (jau vakaras, paskutinis
praeivis, šiek tiek svirduliuojąs, skuba namo),
paaukotas gyvenimas, kas tai? — naktis, įstrigusi
sūnaus palaidūno delnan? — niekados nežinoti,
kad grįši, ir niekad netikėt, kad negrįši

X

seniai, tiek daug metų miegojęs, niekaip nepabundu,
nors Jeremijas vakar raudėjo ir juokėsi, pranašaudamas
pradžią užbaigti, kas nebuvo pradėta: liepa siūbuoja
per lietu, begalimuos bulvaruos tu vaikštai su
savo pažįstama Bohema (įdomu, kur susitiksi), kur
tu būsi numirus ir kam prisikelsi? — vėjuotas dangus,
Chicago's *deluge* — užlieja mano žingsnius, paplūdimys
nugludinti akmenys, tvoros ir mėnuo, apsimetęs pumpuru,
kuris tuoj susprogs; seniai, tiek nedaug nugalėjęs
niekaip nemokėjau suprasti, kad pergalė yra ne
laimėti, bet nebūt pralaimėjusiam — tik veiksmožodžių
ir dalyvių, tik laikų ir formų skirtumas, tik vargas
ir grindinys, skambantis, kai juo pravažiuoja XIX
amžiaus kariatės; seniai, taip seniai laukiau, kad vieną
rytą nubudęs būsiu ne aš, nors neapykanta sklaidosi, ir
nekęsti savęs tėra užmiršti save raudų vakarą kartu
su karalium Enochu, su pranašais, kurių nieks nesiklauso,
ir kurie jau nieko niekam nebesakys

naktinės orgijos atodūsis: užuolaidos lyg vynos
liejas ant grindų, bendrabučio langai sudūžta,
bet prisikelia aitrus gyvatės įkandimas, kai
slysta lūpos mano kūnu, lempai sukantis,
kai vėjo gūsis atsiduoda vasarai, kuri
maitina mus vien prakaitu, drėgme —
būsimo išsiskyrimo vaisiais; sapnuoju:
mes nei vartai senamiesty tvirtai sulipe,
šimtą metų neatveriami, mūsų veidus
graužia rūdys, rūstūs ir akli sargai
kumščiais daužo mus kas vakarą, tačiau
sakyk: ar savo kaulų girgždesy tu negirdi
bendrabučių ir vasarų, vienuoliško klūpojimo
bažnyčios priedury, Luko Kranacho
AUKSINIO AMŽIAUS: įsibridęs nuogas
į vandenį, segu sau plaukus, o tu guli
Edeno soduos ir verki.

**VIRGIN AND CHILD CROWNED BY ANGELS.
COLYN DE COTER. 1490-1510**

madona su kūdikiu sename
kambaryje, girti riksmi,
pravažiuojant mašinoms
virpa sekcijų stiklai, spintų
stalčiai, skaisčiai žiūri į
apkreiktą paklodę, stalą,
kietai sučiaupus lūpas,
laukdama karūnos, bet
kūdikis klykteli: butelis
skrieja apie tavo galvą,
o kraujo karūna vis didėja
užliedama triukšmą,
nušviesdama dvokiančią
prieblandą, tu šypsaisi,
mano motina, laikydama
mane, du angeliukai
pasimato languos —
šypsaisi ir nesakai nė žodžio

Galbūt Dangaus vartai panašūs
į Aušros vartus: auksas ir gelsvas
šventųjų džiaugsmas ten išgieda žvaigždes,
jos krinta išrinktųjų delnuosna
ir virsta sparnais; palmės, parpuolę
nuo vaisių, tarsi žmonės: mes — palmės,
žeminamos, kad kiltume vis aukšтын,
kad viešpatautume, nugalėję mirties
vampyriską juoką; ten latrų, prekijų
ir elgetų klūpojimą blukina vartų šviesa,
žydra Rojaus paukščio plunksna lengvai
sklendžia eteriu, kol užkliuvus juodo
atgailotojos rūbo, suklinka: atidarykit!
ji dengs išverktas moters akis,
primins saldų angelų šnabždesį
ir nedarnų grindinio chorą: karaliene
prišnerkštų kiemų ir gatvių,
keiksmų ir varpų, karaliene
raudų ir žaizdų, karaliene
televizijos bokštų ir tankų vikšrų,
sudirskytų kūnų ir susprogdintų
naktų, karaliene, išsaugoki mus,
kartojame belsdami sienosna:
valkatos, benamiai šunys, alkanos
kapinių vėlės, neregimai slenkančios
šaligatviais, išsaugoki mus,
sapnuojančius Tavo veidą, paslaptingoji Rože.

D.

Jeronimas Boschas visą naktį beldžias durysna:
Pragaro paukščiai, sulėkę iš nebaigtų paveikslų, kapoja
mūsų akis, lesa plaukus. Aiman,

kaip skardžiai mylimasi: girdi, tavo oda
nei žvynas kieta, ją pradegins tik geismas,
tik šuolis į verdantį vandenį, debesį,
artėjantį iš rytų; aiman, neištariami

judesiai drasko lūpas, pilvus; kraują
laka alkanos hienos ir šunes; žaizdos
lyg gėlės, mano mergaite, dovanoju jas tau —

raudonos violetinės mėlynos tavo lūpos — uogos,
skubiai sukramtomos — kartūs pelynai,
nagų pribarstyti kampai, svilėsių kvapas;

dovanoju tau, tylinti, savo vaizduotės kapą
(Jeronimai Jeronimai, atsiklaupęs ir nuogas...)

ODETEI

verkia širdy įstrigusi akis,
kūkčiodama

ridena rausvą
ašarų vainiką (tu — ne ašara?);
kraujuojantis fontanas ar lietus
nudažė, ugniaspalve, tavo plaukus?
juose aš nardau,

klausydamas,
kaip verkia

akla akis,
nes užmiršti miškų žaidimai
(žolė, pridengusi nuogumą, glostė
tavo kojas, apglėbė tvirtom
meilužio rankom),
nes nebėra, Odete,

Svano,
kartojančio:

Après nous le deluge,
o mano upe,
nušvitusi nematančioj širdy,
neverk!

VVV

ledinē ašara — tai tu
(nūsisuki)
padēsiu jā ant balto stalo -
tegu šviečia
teatsispindi mano šypsena
kreiva joje
(užtrenki duris)
toj ašaroj mes būsim
dviese

Turinys

I. DELČIOS ŽUVIS (matutinum)

- 11 mąstau apie seną...
- 12 Inferno
- 13 paskutinį amžiaus mėnesį...
- 14 Nidden. Wir sind nur Mund
- 16 man kas dieną...
- 17 kai namai pakvimpa...
- 18 vakaro debesys — ...
- 19 mano rankos buvo...
- 20 Dyla kraujuj delčia
- 21 kasdienio žingsnio...
- 22 prigludus prie nuširusio...
- 23 linksminkis manimi...
- 24 Šv. Kotrynos dieną...
- 25 Eilėraštis su mylimąja
- 26 šiandien pakartoju save...

II. LES TRES RICHES HEURES (laudes)

- 31 atidedu liūdesį...
- 32 tegieda mano kojos...
- 33 kambario dulkėse...
- 34 Aš krykštauju...
- 35 Les tres riches heures I.
- 36 II.
- 37 III.
- 38 IV.
- 39 V. (mourning and melancholy)
- 40 giesmė vienatinei...
- 41 Prodigal Son
- 42 senos dvokiančios votys...

III. INSEPARABILIS (ad vesperam)

- 47 vaikiškame mano veide...
- 48 medinės kambario grindys...
- 49 1983
- 50 Febei
- 51 Šv. Jonas
- 52 naktie, išdavusi sapnus...
- 53 Absonia I.
- 54 II.
- 55 III.
- 56 IV.
- 57 V.
- 58 VI.
- 59 VII.
- 60 VIII.
- 61 XI.
- 62 X.
- 63 naktinės orgijos atodūsis...
- 64 Virgin and Child Crowned by Angels.
Colyn de Coter. 1490-1510
- 65 Galbūt Dangaus vartai...
- 66 Jeronimas Boschas visą naktį...
- 67 Odetei
- 68 ledinė ašara — ...